Af Jørn Rasmussen
Foto: Niels Reiter

-Vi havde i en så lang periode været dybt afhængige af hinanden, at vi ikke kunne finde os selv igen i en normal tilværelse, fortæller Vivi om forholdet til motorkøreren Kris Nissen. De var par, da han forulykkede i Japan, og hun var hos ham under det lange sygeophold. Men forholdet overlevede ikke.

bag huset. Om sommeren kan hun tilbringe natten deroppe med sine katte. Og hun har en drøm om at stå der og spille på en saxofon i sine melankolske stunder.

–Der er så langt til naboerne, at det nok ikke ville gøre noget. Men jeg tror også, at jeg kunne blive god til det, selv om jeg ikke er så musikalsk, at det kommer let. Jeg gik til guitarspil i tre år og var tvunget til at synge. Det brød jeg mig ikke om. Med saxofonen kan jeg måske bedre udtrykke, hvad jeg har indeni...

Vivi er datter af Agma alias Lilly Dagmar Fischer-Jensen, som i en alder af 40 år tog springet fra værtshusholder til spåkone. Det er 17 år siden, og Vivi forbinder sin opvækst med et morgenværtshus, som også var diskotek i Ribe: »Hundehuset«.

–Mine forældre blev skilt, da jeg var 13, og min storesøster og jeg blev hos mor, mens min lillebror boede hos min far, der drev en kro på Mandø. Vi hjalp til med at gøre rent og smurte rundstykker fredag og lørdag nat. Stedet åbnede kl. 3.30, når de andre værtshuse lukkede, og der var diskotek indtil kl. 9. Der kunne komme op til 300 mennesker i løbet af den første time.

Således ansporet lå restaurationsbranchen lige for, og efter 10. klasse gik Vivi i lære som kold jomfru. Ikke desto mindre blev hun meget varm, da hun som 16-årig mødte den unge Kris Nissen på moderens diskotek.

–Han gik på maskinteknikerskolen i Sønderborg, men var allerede i gang med sin karriere i motorsporten som Danmarksmester i go-kart. Han begyndte at køre Formel 2000, fik en kontrakt og flyttede til Tyskland i 1985. Jeg flyttede efter i 1987, og vi boede i Bad Breisig mellem Köln og Bonn, fortæller Vivi.

Et år senere skete ulykken. Den lovende motorkører, som nu var avanceret til Gruppe C-klassen, tordnede med 300 kilometer i timen ind i en betonmur under træningen til et løb i Japan. Årsagen er aldrig opklaret, men bilen blev omspændt af flammer, og der gik fire minutter, før det lykkedes redningsfolk at få den fastklemte kører gjort fri. Da var han forbrændt på 70 procent af kroppen og svævede mellem liv og død.

Vivi befandt sig i Danmark, da hun fik beskeden. Den lød i første omgang på, at der var sket et mindre uheld, og at Kris havde brændt sig på næsen og armene. Et døgn senere sad hun i et fly på vej til Tokyo – intetanende om, at hun skulle komme til at tilbringe de næste fire måneder i et vildt fremmed land for at støtte sin kæreste i hans kamp for at overleve.

–Der var ingen, der tog imod i lufthavnen, og jeg anede ikke, hvor jeg skulle hen. De fleste kunne heller ikke engelsk, så i min kvide henvendte jeg mig til det eneste hvide menneske, jeg kunne få øje på. Han var luftkaptajn og hjalp mig med at skaffe en vogn, der kunne køre mig ud til hospitalet ved Fuji Mountain, fortæller hun.

–Det helt store chok fik jeg ikke, da det gik op for mig, hvor galt det egentlig var. Der må være en mekanisme, der træder i kraft, så bevidstheden i den slags tilfælde kommer i mindre portioner, som er til at tackle. Men i hvert fald måtte jeg i første omgang flytte ind på hospitalet. Vi fik en ekstra seng ind på stuen, så Kris havde nogen at kommunikere med. Blandt de læger, der behandlede Kris, var der kun en enkelt plastikkirurg, der talte engelsk.

Vivi mener, at det var held i uheld, at ulykken skete i Japan.

–Ellers er det slet ikke sikkert, at han havde overlevet. Helt tilbage fra Hiroshimabomben har de specialiseret sig i behandlingen af brandsår, og jeg er stadig dybt fascineret af, hvad de udrettede. Eksempelvis syede de på et tidspunkt begge hans hænder ind under maveskindet for at få gendannet kød og hud på fingrene, som på det nærmeste var brændt væk. Sådan lå han i to uger, før hænderne blev opereret ud igen. Da var hans hænder som luffer uden mellemrum mellem fingrene, og cellerne havde ikke fundet ud af, at de var blevet flyttet fra maven. Så når han tog lidt på, voksede hænderne!

–Efter en ny operation kunne hænderne begynde at fungere normalt. Var det sket herhjemme, ville han sandsynligvis have fået amputeret sine fingre. Teknikken var slet ikke kendt her. Efter hjemkomsten tilbragte vi en måned på Hvidovre Hospital, hvor han gennemgik en ny operation, men den var vi ikke tilfredse med. Så opsøgte vi en privatklinik i Wien hos en speciallæge, som er meget anerkendt i sportskredse. Det gik bedre, og på selve årsdagen for ulykken kunne Kris sætte sig i en racer igen. I dag kører han Tournwagen for Audi.

Vivi har ikke høje tanker om team Kremer, som Kris Nissen kørte for, da det gik galt.

–Da jeg ankom til Japan, gav de mig 500 D-mark, og så tog de hjem. Det var to brødre, der tegnede firmaet, og de havde ikke det bedste ry i branchen. Men jeg havde dog ikke regnet med, at der ikke var en øre mere i løn efter ulykken. Forsikring havde de heller ikke. Jeg fik to telefonopkald fra dem, mens vi var i Japan. Det første var en beklagelse over, at den udbrændte bil havde kostet en million D-mark. Det næste, at en af brødrene var styrtet om på gaden i Köln. Han havde fået stress på grund af de økonomiske problemer, Kris havde bragt dem i...

–Til gengæld var der en sponsor, som to gange kom med en million yen til dagen og vejen, svarende til ca. 54.000 kr. Der var også hårdt brug for dem. Alt er afsindigt dyrt i Japan, og de 750.000 kr., vi fik udbetalt fra Sygesikringen Danmark, rakte kun til den første uges ophold på hospitalet! Hver gang de kom med en pille til Kris, fik vi at vide, hvad den kostede. Da vi forlod landet, måtte vi skrive under på, at vi hæftede for en gæld på tre-fire millioner kroner, beretter Vivi.

Den blev bragt ned ved hjælp af en bogudgivelse om ulykken og en indsamling foranstaltet af et tysk motorsportsmagasin, men Kris og Vivi måtte drage i skattely i Monaco for at have en chance for at afdrage resten. Hun mener, at gælden efterhånden er bragt ud af verden i dag, hvor Kris Nissen stadig bor i Monaco, er gift med en tysker og har en datter i børnehavealderen, som den engelsktalende japanske kirurg i øvrigt har stået gudfader til.

Sårene blev forvundet, men parforholdet gik i stykker året efter, at Kris var kommet sig.

–Vi havde i en så lang periode været så dybt afhængige af hinanden, at vi ikke kunne finde os selv igen i en normal tilværelse. Jeg besluttede mig til at rejse hjem, og det eneste, jeg tog med, var min motorcykel. Jeg er nemlig også lidt af en fartdjævel, afslører Vivi, der dog måtte afstå sit kæreste eje, da hun nåede Danmark. Registreringsafgiften på 64.000 kr. havde hun ikke råd til at betale.

Kort efter hjemkomsten fik hun tilbudt et job som barchef i Portugal. Efter et halvt år vendte hun tilbage til Danmark, var i en periode ansat på Brøns Kro ved Skærbæk og fik så stillingen på kasinoet i Århus i 1992. Det var af helbredsmæssige årsager, hun sagde op fire år senere.

–Maven siger somme tider fra før forstanden, og jeg blev syg af stress, mangel på nattesøvn og uregelmæssige spisetider. Jeg havde det ikke godt med at være leder og brød mig ikke om at se folk sætte alt over styr på grund af spilledjævelen. Jeg har oplevet mennesker, der har sat deres bilnøgler ind som sidste indsats i et forsøg på at vende lykken.

I mellemtiden spillede Vivis mor ud. Agma skulle for tre år siden i gang med sit andet to-årige kursus i håndlæsning eller kiromanti, som det også hedder. Hun bekendtgjorde lige ud for børnene, at der ikke er større summer i vente, når hun engang går bort. I stedet ville hun lade sin viden gå i arv.

Vivi, storesøsteren Ninett, nu også er kendt som »Heksen på Fanø«, og svigerinden Betina Tifala, der bor med Vivis ingeniøruddannede bror i Århus, tog alle imod tilbudet. Over to år fulgte de Agmas undervisning hver anden lørdag og søndag kl. 10-17.

–Det var hårdt, når jeg først havde fri fra arbejde kl. 5 om natten, men i dag er jeg lykkelig for, at jeg gennemførte, siger Vivi, der i arbejdsdragten som Tahoma nu selv både underviser og praktiserer som kiromantiker. Sammen med moderen og svigerinden har hun gennem flere år også læst hænder på Danmarks Smukkeste Festival i Skanderborg og med svigerinden desuden på Skagen Visefestival.

Sideløbende har hun lært sig et helt andet håndarbejde. I et lille værksted ved siden af den lavloftede stue sidder Vivi i sene nattetimer og fremstiller amuletter, øreringe, armbånd og smykker i sten, diverse metaller, læder, hestehalehår, fasanfjer, strudseæg og andre naturmaterialer. Via mund-til-mund metoden har hun opnået et ry, så hun får bestillinger fra fjerne dele af landet.

–Amuletter laver jeg kun efter bestilling. Det er en meget personlig sag, og jeg lover aldrig, at de kan være færdige til et bestemt tidspunkt. Det kan tage fra en måned til et halvt år, men så får folk også en seddel med, der forklarer, hvorfor jeg har brugt de enkelte materialer, farver og former. De har allesammen en betydning, forklarer Vivi.

Hun holder af det praktiske arbejde, men er for tiden også ved at lægge sidste hånd på en bog sammen med sin mor. I bogstaveligste forstand en håndbog for begyndere ud i håndlæsningens flere tusind år gamle kunst. Den danske litteratur om emnet har hidtil været yderst sparsom, og mor og datter håber at have det fælles værk ude inden jul.

–Den bog er en slags barn for mig, i hvert fald noget, der kan blive stående efter mig. Jeg tvivler stærkt på, at jeg bliver mor til ret meget andet. Jeg har somme tider spurgt mine veninder, hvorfor det har været så vigtigt for dem at få børn, men har aldrig fået noget overbevisende svar. Jeg har ikke så stærke drifter i den retning, men som oftest bor spåkoner jo også alene. Måske fordi mænd er lidt bange for, at vi kan se mere, end de har lyst til at fortælle. Men jeg har nu heller ikke oplevet noget holdbart parforhold, siden jeg forlod Kris, funderer Vivi.

Men drømme har hun. Giver bogen penge nok, vil hun igen anskaffe en motorcykel og så den der saxofon. Der skulle være håb forude. For nylig fik hun for første gang overtalt sin mor til at læse i sine hænder, hvad familien ellers har holdt fingrene langt fra. Og Agma siger, at Vivi vil have økonomien i orden i 1999...